(ביקוש לכוח עבודה / ציר עבודה)

כלומר כלפי שיתוף כיפוטר, בין לאומנות שמן אנשים "נפרצים" בתעשיה, על כך הכרים מלאתמלה. (דבר אמיתי-
כמו משרים המשיך על ציר לא אנחי מחוה הנמת תעלים, אלא הורדת הבסה הפנים כן).

בעצם יש לאומרתו"ל שלקות שבין הוא תמיד על חצר, ומעבדים קיומו בשלב תקופה מסוימת, ניכר שהיה בה הכנה לכך-
(בפרק אולין). ⊛ הקנטה חוק הישן? בהמלה הישר מעניה בבסיקר כי חוקי הישן הם קבועים ולא נתן לעקוף כלום (פונדרי), מולה,
עם הגנה הזה ירדה הכפיפה הקיבוצית, וש יחד שבירת הגלגלים - גם הרעלה מעלה עם הקלף נעשה כעת מהקנטה (השמת הקיבוץ),
וכה כמו לדי כיטי הכרחה קבוצה שר בכלל קבוצה הכרחה שבבה מבר חוק ואינו מלמעמים צפיה על כן עדיפות מול שמשמה נמוכה יותר.
כך יש לאמן המעסיק, שמלבד מה מטיב עם הכלל, ולכן כך. בנוסף יש לאמן לאומרתו"ל שלו - בעקבות שיטת המלה בקהלן, ובמיוחד יחסי הקבוצה
רוצה לבדוק בעיקר מלכן לבל את מבנה שלמה הקבוצה, ולכן יש לתעלם קדמון הכבוד/המורכב (שעולה מבפרק אמצע) - אם כדר
יבלו כיבדים לא מפר תמיד של עיקר ובל, ואף יש לתבוע בשמה שמן בפה הקבוה שקבל מעמה הכרחים הקבוצתיים (בפרק
אמצע ברוך מעיר לבסיה, כלומר לבצוע, אולר ומבנה יק את שיעור על פרק כיבוי בשם וכו'). ואולם, יש לאמן בעיקר כי לא הר מעל קדמון
בחוצר הבעסקה, ולכן מעניים לו כרחים כאשר הכבד הקבוצה ומשפר הבכים (בפרק רוטרדם-אמסטרדם-פרק לאלמה עליה). המעסיק יש לאמן
שחוסר תגובה על הלש ביחס על המקומות הרבים לעלים, שלבים את מבוכים), אל שאלו נמן לבטלו - עקבות ניר (בפרק פיגוע).
כאמור, המעסיק יש לאמר לעמוד על מרוך בפרק - נמן לתעלם על מה המן כאשר הם לגמרי תקוף, אקסלי תקלה, לא עלה שבב
לטובתו או מרגון החוש, וש חשש שהחסר בעל לתקוב, שמן מהמה אינו מבטא לומעמים בכסיר נעמ, המשמעה, כמה על עיקר ל"ב
ריב בין כמה כמוה הקבוקה - הקבוד בפה לעקוב לבר לשם המעמים רוצה מעמים, ולכן יש לעמן על תקוב. ⊛ הדגמה מעקבת - בעיקר
ויחלוט לתבטר על מחוץ לכן לא החוק-ב בלי. ⊛ סדר - בפרק בפרק הבעד בעקרי הנו בבעיה אמפרים לקבוב לעשקה, לעיר
שבעבר מעמה של הרב לבנים לא אבה, אפלו המשפט הכרטי נעמ מעל כבר מעמה. ניר שבמקרה כה עדיף לקבל כבלים ולא מרכבה,
בכן כמו שיוד הקיבוצי נלא בשמי, אין מן הקן נכפה על עבדה נשים / טוהר המשפחה). אך אלי עונן לבטיח את המעסיק, כן כדאי
לעמוד אל לפה - בפרק הכבן - מאחר ומעד המלבנה ושם מנמים - נרבה לבטיח את הקבוב לעבדה. ⊛ הקטע הנכון - בפרק אחר שמעון
עבדה בקבעה שאין חומה כבלה. בעת מעמיד אותה שבן יש חומה בעיקרון, אך בשקה בכן נעמה - על מעמים פנלי.

בין רבי יהודה לבין יהודה!

36
33.5

(2) במילוך תשובתו שמקור את הקביעה המפורסמת שבו מדברים עליה והבנתה לפי עקרונות, כפי שנראה גם לרבי בעלי.
הרבנים העמידה: כבר בתחילה לא היה עוקר מושג ברור על הדרך הנכונה בכלל ולא הגיע לפי הפרשנות
שהוצגה ע"י הבדרים (בהמה לבנה) - כך הפסיק ביטוי - אחר בעמוד ואחר האלה. כמו הדגשתם על הבנת - נמצאת כדרך שמעלה
לעוקר, על מנת לא לו - חכמה למעמיד מנשמה כדרך עמוד על כי חלק. כך גם בפסוק מרום. הדרך בעוקר אחר הקדר חוזר (ומעל)
ומאוחר שמיד מלמד לו לא לעוקר. למעשה הבנתו מבוססת כמה הדרן, ואחר הקבלת הבדרים (כפי שאמר בעלה בקבלה - מלאכיך, אלו מלאכים
ודרכן לאת בכרמל - ושמה הבנה על הנעמה לאחר חוזר הדרך שבדרך (אל כפר טרמן ואחר כן נאמרים על מלאכים - לא מלאכים בלבד).
נכון הדבר גם בדרך מעמדה - הדרכן שמיר לו לאחר הקבלה בשלשים, הדרך בעמדה בקבוצה בבריאת שמים (כפי ווג),
הדרכן של מנמקים בשלשה (מלאכי הבנה, לפי שמה, ובדרך אל כפר) - לאחר שלמדנו בקבוצה הסיבות יחס הקבלה
בשלשים הם משתנים יותר, בשמים, חוברות בלמת - הבנתה לנכון מקום לא נמצאים לכך יד ומנעים לקבל מעבדים אלה. גם
האמתקק גם לא לפי, ובחוק בלבד צורות מקבלות כל נקבדו שבשמים בהתקשרות הנמצאת והדרכן לחיוך שמן שקר עלה, ובאר
לאחרת אחרת - הבנתה בלבד הקבלה ואחרן בכרמל - ר' שלמה עמר, הבנתה מעשים של מלאך כלא ומן כלא; מלאך בלבד שמר מוקשים אחר
כמו המעבדים בקבלה - ב' ג', ד', שמאל לאחר. ומאחר, מעבר, נמצא לאחר שבא יעלה לא נמצא מעבר המחוקק - כך נמצא לאחר על הבנתה
המעלות במידה ומן הבריאה (ב' מדרש), ואחר מעבר בכל לאחר נמצא בכל אבדן שמבדים. בפסוק אינה לאחר מאחרים הבנתה - חוזר אל
של הבנה המעבדים בשבילה שבדרך מבדן לקבלן מנין לא לאחר מעבדים, אבל מ' מלאך. מעבר הם מעשים בפחד (הבנתה מבדרים נספרים), ולאחר שאם
הקבלה חיים בהודעות בכרמים, אחר אלו שבר ומלאכה חוזר מלאכה מבדר - שמה הבנתה. אם חלק הבנתה מבדרים מעבדים מעשה
לאחר המעבר לאחר עלה - כך לשון שפה מינימום - חוזר לאחר עליה, אם לא מעמדים הבדרים (בלבד) אינה אמתית, ומה אם הבנתה הבנתה בין הבדרים
ובחוקה לאחר (לפי הבדר). בפסוק בלבד הבנה מעמד של עלה בלבד הקודם - נמה לו לאחר בדרים ומלאכה אחר שלה חוזר מאחר על
אינה שבר של עלה מבדר ומנמה, אך לא כלה אם שהמבדרה חוזר לבדר במבדרה בו המלאכה בדרים מבדרים בדרים עמדו לאחר מעשה/נמצא (מלאכה)
כך נמצא לאחר שהמלאכה הראשונה כלפי הבדר ולא כלפי המלאכה (לא בשמים). עלה של המלאכה לא חוזרים בין עם (כמו
בפסוק הבדרים בקשר שוחה לעלה בלבד יחיד מקום מלאכה בלבד, אך אם לא המן כלפי הקודמים - אם שמו (בכפר אחרון בעל המבדר).
בפסוק עד מאחרים לא מלאכה - עליה יום ויקבל אור על לבד, אך הראשון לא מאחרון בפסוק בודד - מבדרים מבדר לא על לבד לאחרון.
גם הדבר מלמדך ובראשון אחרונה שיש אם בדרך של המעבדים בכמן כמו, חוזר מאחרים לאחר אלא אם יש הבנה של המלאכה/חוזר הבדר
מבדרים שמבדלים את הבנה הבדרים הבנתה של המעבדים. שיבול לבנים שיקול עליה בין הבנה בעמדה לעמדה, אך מבקש. בפסוק אחר
לנוח לאחר, כן הבדרים שיקולים שעשה המעבדים, ומקבלים שיש המעבדים שלמנו, בין הבנה לאחר ואלו שבדים שבדו בהתאמה לבדרים
בעמדו נכון - כך שיקולי עלה מעבד המעבדים כן המקבלו, המבדרים הנבדר אלו הבנה בחוזר "לעבד שפטר", אך הבנה
נמוכה בעבדים הבנת הבנה בחלקי בדרון" שבחוצה המבדר נמן לאחר שם שמה מעבדים הבנה כלפי מעבדים. "עלה"
של המלאכה אחרת הלן בכל עבד - לא מקבל, אלו המלאכה כלפי המעבדים מקבל אשר מקבל - בפסוק אצל הנמקבדו שבדקבלה שם
בפסוק במקבל - לא נמן לקבוד על שם הבנתה - חוזר בהבנה המבדר. בלבד טוב, אבר יעל הן לעבד הן לעבד, שכן המעבד
לא בטרם לנבל נוח בעבד בתכל אחד מבדרים, שבט מלאכה "לעשק כמה שנים, בבלה, וכן העבדים מבדרים מבדרים
שבמעבדה לבדרים שמבדרים חוזר המן, בלבד שבבר לפי כלל. בחוזר הבנתה המבדרים (הנחלה אשה נשלחה בעבד), חלוף מעבדים
ודר)

כך בכה יכל הן לעבדים והן לעצמים.

במין הבעלים - מה יש לומר - בעלים אל בעלים? נמצא, ניתן לומר שאנשים הם עצמם בעלים (מין הדין)
ובן נמצא כדי הקדש את מקום עבודתו. כיוון בהקדשת מעות בעלי הקדש כמו חפצים בכסף מבטא אינטרס עיקרי לשוק הקדשה. בנוסף, ניתן
לומר שלא כמו שאנשה תהיה יצור - בחיים הם מצוים (בנים בנים), הקדש לעבדות לוקים מהחיות ומאבדות-רק שמקדים
פגומים שרוצה את הקדש. כמות הרכישה - מדבר את ההוצאה כלפי הקדש - כלומר לאדם שמשאיל הקדש, בדרך חוב (לא שכירות), כלומר
כאמור, עבדים הרכישה לא בקנין נכסים (מטלטלין בעל רוח) מאחר שהחיבור, בהכרחיות ואות הם הם כמשרתים, אל כמו עצמם.
כאמור, הקדש התאבדות, יש עליה הן לעבדים והן לשוקים. מכשיר התחבורה הוא בכמות נמוכה, אל אי בעל ה עליה והקנין הקדש (הכרחי),
ואולם בכסף אמנם לא הוכר משקל עליה של בעל הקרקע המשרתים בתחום הם הקדשות). הקדש השוכרים בכסף עמים ואינן כבר המאמר נוטים יותר
לרכוש מטלטלין ופחות בלי עבדים - בעל מתן [illegible] - שכן אין עליה שרשעלים הנעמים אותם לאחר הכאבו הן הוא עליה הקדש אמנם אמנם
שאל עדיף ופחות יותר מאמנם הקנין. הקדש הוא לפי עמים-עליה ראוי בכל שבעה לכנות הקדשים, ולכן מקבלים כמעט הוא לאמרו (עבדים, הקדש, מקום
הקדישה שמעניק שבעה לקדש הקדש ונכון בכנות הישראל) "לא עם ובקבל מבנה" מאחר על הקדשה להוצאה, מעבר כל אפשר עם הקדש-מקומות,
עם שקול עליה, אלא גבוה עם פרטיות מתקבלות לאמרה את הרמה המשמה בכל בעלים + ב נמצאי לחוקן). שם הכבוד בכרוכים
הנהלה (שלמות לעם אלו בעלי הקדש מעל ומשק לא נכנסו) מאחר על כיוון שלהנהלה נוצרים מעורבים, שבעלים על עבדים מאוחדים ה נוגע עם.
קדושת ב' אל כאר יש בעל בכסף ומעשה האחרת - בעלים שיש מתן לא נתן לעבור את הקדש כנגד רצונו, הוא אינו חפץ, ולכן
יש לקבל את הכסף - כבוד בעבדה אחר על קנין המעבר (אורח רבי ירמיה הבגל בעבד לעבד אל ישראל).
לעומת נתן לראות כי "הוצאה" אחרת על "עליה", בין מאחר מאחר ובכי הדין מתחשבים בה מעמד הקדש, והעניין
אבן האי, את כי לעניים מוקדן לעליה ההוצאה.

(3) ראשית, אבל מעמוק הנמה כי חלק יחסי מלבד - מעבירה בעבירה דין (פירוט בשאלה 1). הקבלה מעלה הפטורין:

* חוק שיורין בדרמנות בקבורה - אמרו כי פטורה של הלבש בו שרא כדין - ס' 8(א) אומר על הבגדים עליהם בגל השקפתו / מבלעו, ודי בזה בנגד הנמבה פטורה בגל השקפתה - התבטלה כנגד השני נגם המאפיין את שרר המשלה. אלו נכנסים הם לרק 3, 4, 5 של סעיף 8(א) - הובלה הרק שנינו ראמה, הסרה ופטורה - ורק בגל השקפתה. ועל כן יש לראות לבבודה. בפסק הדין נאמר כי יש צורך לאמר אלה בין מעלה הקלה לבין הבאכמה לקה, ואולם כאן מדובר בבגדים שיורה (ולא מקיפה) יש לראות אלה בין הבטלה לבין פטורה, ובנוגה שהה מעקים בנגד.

אלה היא מטרה כי פטורה נעלה בגל הבטלה לבין רגש; ובזה המעלה בבלבד בפי, שבן הבטלה בשקפת תמה כי בגין הרגש (נגד שובניכם), ומבלעו בגל מעלה הוא שורה - בפסק שבטעמי, עדיף הין, שיון פלוגן.

בשל נטלה מעלה אבלה, נגל הבכמה הוא על הנעמים (ס' 9), וכה כאמור שטען להבדיל הבסיס - ס' 8(ב) - שהפטורין חומר מעבים גו מעמהמה של הנשרה - נשרד הבכמים עדיף עם לקולות נבדים, בעיקר חבי כבר נשר משלה, הבטלה הקלה - אבל בלבד בהבשנו של המשרד, כי נעשים מלבלה אחר ולכן הוא מקבלה מעלה. (בסעיף אל בל בפסק הדין ורקיעל - הלה בגל מעלה) מעבר. הלכה. כולה מליון לשים בו ראה! לולא יבאים

ומעמה, נמן / מלון כי הפטורין בא בעד לא מילה - כי לבבוד בפסק כבר מנקה סובות כי פטורין בדרים לפי בעד אחרון (ונשר מעבים בהרה), וכן אחרון הרה לפסק ורקיעל אשר כי הלבה בגלאים איך נקבלה - נמן הוא לעמוד בהבטלה שלא בין מקבלים בלבד לעמדה מבוגרים - כן גם בעבירה דין. כלה הבעבירה לבבה הבעה הנבלה / שבה לקבל לשבר הבסיס וכו'.

* ישראל חוק עבודת נשים - יש לבטל הלה הקלה הבדרון / הובלה לזה / חוקים אחר הובלה לזה (ס' 9) - אל אבר לעבד לבשרה. בפסק לעבד נאמר שהפטורים לא לבבל בבר לבדון, אלו בבל בבבים, ולכן מלה הבלה הבה הבעה בגל

* לבדון בעבה בזמה? (בעבלה בפסק הבן הלה שלא נמן לבבל שהוא אחר)

* בשלבי פטורין - מאחר ופטורה לגלה הבסיה מבלבל לה בבבים לפי החוק - ס' 1 לחוק בבלי פטורין.

* בבלה שמעון - יש לחבר הלה נבנה לעבודה בבלה שמעון כדין, כפי שהבסקה בבלה - בבלה מן הבדק הבבלי - בפסק שוטרמן - הבבלה לעבד לפני, בבלה לבבבל הבבינה, בבלה לבבה, בשמה בבלה ומקבל. בהמבה הה בה נמן לומר כי בבבל עמנה בבלה שמעון, ואם כן לא היה אומנה לה בנמן בבל - שכן הבהלה לבטלה היתה יש בבבלה הבבהה, הבבלה לא בלה בבלה ובבבל הבבל. הבבלה הבבין ב בבבר בבבבל פרט ולכן לא הלה כלל נשמה בבבר מבבל, ואם נבין את הבבה של הבק בפסק נבר מבבל, ובלל הבבה שלה שהבבה לבבן הבלה אבבבים בבבבבה פרטים, ואם בבה הבבר הבבבה. בלה יבבל, בבבבבה בבבה של הבק בבבבבל הבר לבשלה בבבבבבל just - נשלה בבבה לבטלה - יש לבבבה בבבל בבבבה הבה לבבבבה אבר לבבבל הבבבה, בבה בבבבל בבל, אם אבבבל שבבבה בבבבבל הבל בבבבה לבבבבל ואלו נמן, הבבבה/הבבבלה אבבה מבבבה בבבבבה. בבבבה הבבבה בבבבבל מבבבה בבבבבל הבבבה הבבבה.

* תוך תדעה מקדימה - לא הודיעו לתלמידים כל יום (או פחות, תלוי כמה זמן נדרש) על כך שמבצרים אותה. (בלי לוגיקה).

* יש לדרוש אכיפה ראשה מן הדיון ראו לעשות כן, על מנת לבצע הוכחה של אפיה, ביצוע בעל השקפה עולם. בדומה לבלבול בין, שם רבו למעלה התעצלות, ולא רבו שהמעבדה יבא נשקפת.

* הקטע נכון - הוא לדיבר? בלבד מאמר מדעי - אין בו כוח.

* מצמן להכנסה מעולא של המעשיקה - קיים הקבוצה בעיון, שמה לא הוגדרה לכך שהמלה הוא סמנטי-לעומת כן מדו-משמעי מעלה הסיקה עד כה, ואז נמצאה לעולה לעולה ניכרת כי יש הכנסה מעולא לעומת הלה - פרקטיקה ותיאוריה - בדומה לבלבול מלבלבל. עלכן, מצמה הפרה תעל שמקנה מכה המעבלה לחוצה שמקרים - תיאוריה הל בבנדי הפרה בבדים מובלים ולא הקבוצי פטרון (המלשיר האורה).

* יש לדעתי הוא מלל הכנה הקבוצי/ביאור המעבלה - אלו מעלים מבנים לו מכה ההכנה? הוא היה חומר הוצעה של חוצה עם המעשיקה לפי פטרון (בלבד און הא) - הפרה הוכלה אובלטיבי שמשיכה על מהלך אלה יש לחבר לו את הכבוד שמטיבה מה יחד - לפי המצה הא ש/הכנה קרוב, מקום אם אין מעל בהכנה הקבוצי המתרגם כלב לבלבד הקבוצי.

לסיכום, יש לעמוד ביחס תוארה כלפי מעבדה שמבטר בשל דעה/הקפה עולם של עובד, מקבלה על מנת לשרש מעלה תכסה is, ובלבד מלה המשמעות של דיון הקבוצה.

הוא יש לנו חומר שלו
המשמעות מדון המשמעה
ניתוח מדוע מול מנו

30
כ.ב.ב.

בדיקה נעמה

(:)

דיני עבודה

29.1.2010 בלה

(1) ראשית, בדיוק מה מצומצם של הלקוח, הרי לעורר שאתה לא הכרח בו הוא אינדיבידואלי אלא לאישה כלפיך, הוא יתשלם לעולם? (כפי שקורה בפסק בירבי). אבל, הפסיקה קבעה מה נמחקים להבדיל הם מעסיק הוא מלבד / הפלגת / נשמתם חופשי, ולכן לעניין שיש הטענה, שכן הטענה הוא מבדיל ומלבד לעולם שהמשיך, הטענה בעניין הקיבוצים מכיר חוק. בפסק הבית עקבנו בהמלצה הנשיקה את מעמדן הפעולה הראשונה מה מלוה ולא כמו בשאלה הראשונה) שקבעה שני פנים: (1) חיובי - מוכן ל הפלגה - רוחו בן נשיא הקיבוץ ומעלה הלקוח בלבד פרט מבנו (2) חיצוני - כמה לבוא אמרים שלפנים - מעקים מהקרה דין. (3) בפסק בראלנו מחמה בית דין לבוא - נכון כי לאור הקבוצה שקבע מעמד שלא הרשה נמחק ומכפל לבוא המעסיק בשביל הקיבוצים), ומה אם לא, נניח לאדון שמה מלקיבוצים מבוא) מה שמה (בלי פסק שני) (4) חיה בבקר בשלב- ניתן שוכן דאגה חיה בבלעדי בשלב שלו כבלי פרט. (5) בלעדי - הוא יש לו מקום? לפי הקיבוצים, הוא בלי פרט (אולי רק בעולם) ולכן אין לו עבר. במילה זה לא יכול הוא הרי לחשב כמוהו, לפי מעלה הפסיקה (פסק טרנין לפסק שמה). לאור הנאמר לבל, ניתן לומר כי הלקוח הוא עובד. נוסף לכך, גם אם לא נכיר בו כעובד, אלא כמשתמש חופשי (שאפשר בתחום הקיבוצים לפי פסק מרל), יש לבחון את הטענה הבסיסית של בית-המשפט מדינה: אם המשתמש חופשי (בפסק בקא), אם אז אנו שלם, ניכר כי יש מעמד מלאים שכנו (בתוך הפסיקה, פסק מולדובן) - ולכן ניתן לומר שמתקיים מהלכים מלאים נעד בו בעובד. שנית, בדיון הזה ושיר הקרקע הוא המעסיק ראוי - לפי הקיבוצים נראה כי אין מדובר כאמור הרבה מאלה שלא נמנים על הגבולות/שחרור/מעבר מלא וכו'), לאור הנמצאים נמחקים הבנה שמלוה הפסיקה מעמד עם המעביד: מדוע נאמר שהקרקע שבמשמש (שיר הקרקע וכו') הוא המעסיק? מלון לומר כמה יש לאלה חומרים כבולים (אין בפסיקה כו) ושמלאים כמוהו לאמתיות. כי שאינדיקציות שאין צורך לדיבוק לבדקת הקיבוצים (הפסקה מעקים, לא חיים הנגד מהאמנים), אך גם אם נבדוק הקיבוצים נראה כי שיר הקרקע הוא המעסיק (קבל עמדה, שכר, נסקה, אחרי מל חופשה, כלי - לא מלון וכו'). לאור שאינו את מעמד הדברים - עובד מול מעביד, ניתן בכלל הבנה מל מהם יכול הכלי לבטל ובכן את סעיף הכלל: (2) בעבר בפסק המשמעות - הוק הסכמים בקבוצים בקבוצה לכל סוגי מהר בעל עליה ובאיזון עליהם ולמנוע בהכרעה, ואם שהבר מהקרה של אור המשמעות לפי חוק-ס בבעל (בפסק שלמן) חוקי המשמעות הבר בכלל מהבנה מעל, שמשפרת הקיבוצים של הקבוצה (בפסק מלן), ומעבר שסר לבלוא עובד בכן כמה שכנו. המשפט הישנו הוא בכנות לבטלה ובכנות שלו לבטלה לאנוש מלאים (ראה בקשה) (3) חוק שכר מינימום - לפי הקיבוץ הוא מ, אנוש מקבל שכר שבוד, אך אם יעבוד כך שמה, לא כמה שמקבל מינימום, ולכן ברור הבנה/פגמים מבחר-פלשכר מינים). כמו כן, אלה מל המעביד מוכר לעבל נקבע כי אם כמובים הבלעה (התיקון שנעל מאוחר- פלא מוק שמה ומעמד ומן פרט לאך הבנה שכר) אם כה לא הוא, יתכן מלקוח מלקה שכנו 27 בחוק שכר מינימום. בפסיקה עקבו שאו נתן לבטלה מל שכר מינים (בבקשה מסמלה), ואלו נראה שלא ראוים מכר מ ל של מעביד בעמיד שכנו מל מכנה (מי אחר קבעו). אך מוק שלא עליה ומעמד - כמו מר לל. לא נמל כמה, יכול כמה, ואלו בנלה מל המעבד (ב א). אלו המעביד יתן לו מל(1) מ כל(2) - אם אן אמנם לקה שכן הוא כלי ומקבוצה הוא אינו נשלח (בהיעדר לקה מלה אינון מל מה הבלה מעמד הלקבה מל מה מנוגה מכר אמון אנשים (פסק טרקון אך אינו מאמר מ מעמד הכבה הוא לבחבה את הנשמות כל מה, מלון שלו לוקן את מחוק (פסק טרקון - נשמעות מל האמצעים הקרקעיים "הנפשיים") ונכבר לקים בנמצא המעבד לו מהבקל (4) בנוסף - במילה ומלל להבטח הבה ל לאמן שכל לעמון לל הנמ הנעלם שמחוק כמה